

Izhaja

vsak četrtek, ako je ta dan
praznik, dan poprej.

Dopisi naj se frankujejo in pošiljajo uredništvu „Mira“ v Celovec, Pavličeva ulica 7.

Osební pogovor od 10. do 12. ure
predp. in od 3. do 4. ure pop.

Rokopisi se ne vračajo.

Za in serate se plačuje po 20 vin.
od garmondvrste za vsakokrat.

MIRA

S prilogo „Domoljub“
za koroške naročnike.

Vsakemu svoje! — Slovenci! Ne udajmo se!

Velja:

za celo leto 4 krone (2 gld.)

Denar naj se pošilja pod
napisom:

Upravništvo „Mira“
v Celovcu,

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje
naprej.

Leto XXIII.

V Celovcu, 20. oktobra 1904.

Štev. 42.

Koroško Slovenstvo umira!

Morituri vos salutant.

Ni dolgo temu, kar je pisal graški „Tagblatt“, da leži Slovenstvo na Koroškem na smrtni postelji, da ne bo dolgo, ko mu bo popolnoma odklenkalo, in tudi slovensko časopisje je prinašalo v zadnjem času o koroških razmerah razne dopise, katerih začetek in konec je bil zgornji vzklik, po sredi pa vedno ista pesem, nekako taka, kakor jih je pel svoj čas Jeremija nad razvalinami jeruzalemskega mesta. Ne rečemo, da niso bile te večne jeremijade nekoliko, pa tudi le nekoliko, opravičene, toda bodi tudi naravnost povedano, bile so že naravnost neslane, tembolj ker so bile po večini neresnične, neutemeljene, izmišljene, kajti med tem ko so se pošiljale v svet, je v deželi začel pihati nov, osvežujoč veter, ki je dvignil iznad marsikaterega z nemurštvom zastrupljenega kraja morečo odpadniško meglo in tudi marsikateremu posamezniku se je razvedrilo obzorje, da je izpregledal in izprevidel, da je na napačni poti. Iz središča, iz Celovca, se je začelo živahno gibanje, slovensko dijaštvo se je organiziralo, društva so se začela ustanavljati, poučni in zabavni shodi se vršijo v lepem številu in potem pa pravijo, da Slovenstvo na Koroškem — umira!

Res je, da pri nas na Koroškem ni tako, kakor bi moralo biti, resnica je, da trpi slovenski narod v naši deželi velikanske krivice, da se mu hoče odvzeti zadnja trohica samostojnosti, ali s tem pa še ni rečeno, da se mu je odvzelo vse, da se ga je pritisnilo popolnoma ob tla. Dejstva, ki smo jih prej navedli, pač jasno govore, da v koroškem Slovenstvu še ni zamrla narodna zavest, temveč da si sicer polagoma, pač pa vztrajno in pogumno odpira pot med narod. Priznamo, da se je v zadnjih letih mnogo, mnogo grešilo na račun narodnosti, odkritosrčno potrjujemo, da smo si zastanka v narodnem napredku sami krivi, ali stem še nikakor ne pravimo, da bo tako tudi ostalo, ne, stem samo poudarjamo, da smo izpoznali pogrške pri svojem delu ter da jih hočemo temeljito popraviti. Krivda, da je po mnenju naših nasprotnikov in tudi nekaterih izmed nas samih koroško Slovenstvo na smrtni postelji, zadene, bodimo odkritosrčni, ravno toliko i vodstvo kakor i narod sam. Majhni pogrški v vodstvu imajo velikokrat največje posledice med narodom, kateri na Koroškem ni tako slep, da bi sledil vodstvu na vsak migljaj, tudi proti svojemu prepričanju. Delati proti prepričanju naroda pa znači izgubiti narodovo zaupanje, in kaj je vodstvo brez naroda, kaj poveljnik brez armade? Ni namreč narod tu zaradi vodstva, pač pa vodstvo zaradi naroda. Izprašajmo si nekoliko svojo vest, ali ni bilo tu nikakih pogrškov in zmot?

Da zadene tudi narod sam velik del krivde, je ravno tako resnično, kajti naše ljudstvo se samo vse premalo briga za svoje lastne potrebe. Seveda, ako bi človek dobil vse, kar mu je treba, nekako tako kakor v pravljici deveti deželi, brez truda in trpljenja, potem smo pač prepričani, da bi bilo na Koroškem število „zavednih“ Slovencev s tistim dnevom podvojeno, potrojeno itd., ali ker se je treba tudi za vsako najmanjšo stvar v narodni zadevi pošteno potruditi, ker je za vsak korak k izboljšanju treba boja, no seveda, potem smo pač prekomodni, ali boljše rečeno — preleni, da bi se nekoliko potrudili. Ta komodnost, ta lenoba je tako značilna za vse javno, da celo zasebno delovanje našega naroda na Koroškem, da je ne moremo lepše očrtati nego z onim za vse Korošce obče znanim in priznanim izrekom — „lei lossen“ — le pustimo vse, kakor je. Ako mi gre slabo, hvala Bogu, da mi ne gre slabše, in če je še slabše, bodi Bog zahvaljen, da ni najslabše. Da bi se pa malo potrudil in skušal sam kaj pripomoči k zboljšanju, ne, tega pa ne, kajti čemu si kaliti dušni in telesni mir! Tako in čisto nič drugače ni pri nas na Koroškem. In pojdemo od zgor navzdol ali od spod navzgor, povsod ista brezbriznost, ista malomarnost. To je treba dreganja in majanja, predno se kaj premakne, da bi človek res izgubil veselje do dela,

ako ne bi čutil sam v sebi dolžnosti, da stori kaj, ako drugi mirno spé.

Seveda je ob takih razmerah narodno delo težavno, v nekaterih krajih skoraj popolnoma zamrlo, toda stem še ni rečeno, da je povsod tako, da je splošno stanje koroških Slovencev enako onemu umirajočega bolnika. Ne, v splošnosti je slovenski narod na Koroškem še zdravega jedra. Treba mu je le vedne opore, vednega vzpodbujanja in ona zaspána dremota začne izginjati, na njeno mesto pa stopa narodna zavest. Treba pa je vsekako, da se to delo narodovega probujanja ne nalaga samo nekaterim osebam na rame, kajti človek z delom preobložen ne stori ne tu ne tam ničesar. Saj je povsod, v vsakem kraju, v vsaki vasi nekaj mož, pri katerih je narodna zavest že prodrla ledeno odejo mlačnosti, in ravno ti možje imajo sveto dolžnost, da v zvezi z osrednjim vodstvom vsak v svojem kraju pripravljá tla za narodni napredek, oziroma da tamkaj, kjer že kaže povoljnjšo sliko, z vsemi svojimi močmi deluje na to, da stvar zopet ne zaspi, temveč da se započeto delo vztrajno nadaljuje. Naj torej nihče ne reče: ah, kaj, saj sam tako nič ne opravi; ne, večkrat izda prijateljska beseda pri posamezniku več, nego najboljši govori na shodih. Ako vsak probujeni koroški Slovenec pridobi vsaj enega svojega sobrata za narodno stvar, sme biti ponosen na to svoje narodno delo, kajti tako bi nam bila naša sveta narodna stvar v kratkem času na vse drugačnem stališču, kakor pa je sedaj.

Obračamo se torej tem potom na vse zavednejše koroške Slovence ter jih kličemo k skupnemu delu za blagor našega millega naroda. Nihče naj se ne odteguje temu delu, nihče naj ga ne zanemarja, vsakega naj vodi misel, da je kot sin iste matere Slovenije dolžan posvetiti svojemu narodu vse svoje moči. In če bo v resnici tako, potem ne bo dolgo, ko bo po celem slovenskem Koroškem visoko vzplamtel plamen slovensko-narodne zavesti, ko se bo sedanje norčevanje naših nasprotnikov izpremenilo v strah pred mogočno se dvigajočim slovenskim narodnim ponosom, ker bodo izpoznali, da nimajo pred seboj trope pohlevnih ovčic, temveč mnogoštevilne čete krepkih, odločnih, navdušenih narodnih boriteljev. To je naš cilj, za katerim stremimo, to bodi našemu delu namen, to bodi naša vodilna misel!

Kako smešna, kako neumna se nam zdi ona trditev naših nasprotnikov, ki smo jo postavili na čelo temu spisu, kajti razun par strahopetnežev ga pač ni med nami človeka, ki bi vočigled veselemu narodnemu delu, ki se pojavlja sedaj širom slovenske Koroške, mogel in hotel trditi, da je resnična. Pač pa nam iz nje odmeva oni pritajeni strah, ki ga imajo naši nasprotniki povsod, kjer se jim začne izpodmikati njihova dozdevno trdna stališča. Zdijo se nam ti ljudje kakor otroci, ki se upajo skozi gozd le vedno govoreč: saj ni bavlava, ali pa kakor strašljivci, ki si preganjajo strah z vpitjem in žvižganjem. Sicer jim pa prav radi pre-pustimo tem našim „dobrim“ prijateljem njihovo vpitje. Naj le pišejo in kričijo, da koroški Slovenci umiramo, le naj nas imajo že za popolnoma mrtve, jih bomo že mi poučili s svojim delom, da živimo in sicer tako živimo, da jim bo kmalu temeljito prešla volja prištevati nas med mrtve.

Na delo torej, da tudi naše besede ne ostanejo samo besede!

Nemški „šulferaju“ — naš največji sovražnik.

Če bi slovenskemu rodu na Koroškem kedaj postavili spomenik, naj bi postavili podobo plakajoče matere, kateri so z zvijačo in dobrikanjem zvalili z naročja zadnjega otroka, — — — plakajoča in zdihujoča vije roke, roti lastne sinove in hčere, vrnite se — toda ti se ji zlobno smejo, in ji obračajo hrbet, zapuščajo jo, ko da bi bila zloglasna pritepenka!

Eden glavnih činiteljev, ki nam trumoma izneverjajo najboljše sinove matere Slave, je ta pre-

klicani — šulferaju. In ravno v zadnjem času si je izvolil ta mefisto učiteljev in mladine našo lepo koroško deželo, da seje svoje vražje seme ter nastavlja svoje peklenske mreže. Poglejmo ga malo bolj.

Nemški šulferaju je bratec šudmarke, le še nevarnejši. On nam krade naše otroke, z otroci starše, s starši občine . . . Pa bi kdo rekel, saj je le nemški ter po pravilih skrbi le za nemške otroke. Ta je bosa! V tem ravno obstoji njegova zvitost in nevarnost za naš rod. Z lepimi besedami, sladkimi obljubami in posebno z bogatimi podporami preslepi naše ljudi, postane med njimi domač in tako nam okuži vso našo narodnost, vse, kar je našega.

Laž je, da bi skrbel le za nemške otroke; resnica pa je — tiskani izkazi in jasne razmere pred našimi očmi nam to kažejo — da lovi slovenske otroke. Na jezikovnih mejah, pri nas na Koroškem pa sredi med nami, trosi svoje nauke, trosi svoje judeževе groše — tisočake.

Kdor dobi podporo, in kdo je dandanes ne pobaše s slastjo, se mu mora zapisati, prodati, bodi si fant, ki začne študirati, ali učitelj, ali posestnik.

Koncem leta 1902 je štel „šulferaju“ 810 podružnic ter je izdal 324.636 kron za „šolske“ namene. Sedaj ima 27 društvenih šol in okrog 50 otročjih vrtecev! In to vse le — kdor ne verjame, naj pogleda izkaze — med Slovani! To vam je črv, ki se je vjedel v naše meso, pijavka, ki nam pije srčno kri.

Češko, moravsko, šlezijško, štajarsko, kranjsko (!) in pred vsem v zadnjem času koroško deželo si je izbral, da kupuje v njih slovenske otroke ter jih vzrejuje v vsenemške janičarje.

Poglejmo ga na Koroškem! Tu hoče požirati kar — cele občine. Tako po svojih agentih, plačanih seveda, našunta kmete, ali učitelje, ali pa okrajni šolski svet, da mora biti v tej ali oni občini — nova šola. Plačanci že vedó stvar tako daleč pripraviti, da bo nova šola cela palača in — draga. Sedaj pa začne mefisto! Glejte kmetjevolilci, šulferaju vam dá tisoč, dva tisoč, petindvajset tisoč (v Šmartnu na Dholici je pisec teh vrstic sam slišal, na ta način agitirati, in — verjelo se je!) k novi šoli, glejte na vas nič ne pride več itd. — če z nami volite. Tako pokaže, da mu gre le za nemške šolske otroke! In s tem so nam vzeli veliko občin in jih nam še jemljejo. Vetrinj, Borovlje, Žrelec, Železna Kapla, Šmartin na Dholici, Vrba, Lipa, Gozdanje i. dr. nam vedó povedati, da so igrali pri volitvah, pri zidanju šol šulferajnski agentje in podpore in laži usodepolno ulogo.

In naši učitelji, posebno mlajši, in takšni, ki so na „nevarnih“ postajah, so vsi plačani agentje nemškega šulferajna. Odtod njih sovraštvo in zagrizenost proti vsemu, kar je slovenskega. „Naklad učiteljskim plačam“, „častnih daril“ (posebno po srečno končanih volitvah), „enkratnih remuneracij“ je dobilo na Koroškem leta 1902 devetindvajset učiteljev! Torej vsak tretji učitelj med nami Slovenci je zapisan vražjemu „šulferaju“ — podkupljen z judeževimi groši. To je tista hvalisana „poštenost“ in „značajnost“ naših učiteljev. Fej!

Devetim šolam na Koroškem so napravili (1902) nemške knjižnice in osmim poslali razna učila.

Božičnice in šolski izleti, pri katerih se tako rad kak nadučitelj pobaha: moja zasluga, iz svojega žepa, samo iz „velike ljubezni“ do šole — se diktirajo in plačujejo od šulferajna! Leta 1902 na Koroškem na sedmih krajih!

In kjer začenjajo — navadno eno leto pred občinskimi volitvami — učitelji, uradniki, zdravniki itd. govoriti kje v kakem večjem kraju na Slovenskem, da jih žene samo človekoljubje, rajsko-čista ljubezen do stradajočih otrok, da morajo podajati po zimi otrokom — tople juhe opoldne — hehe! Povsod je zraven šulferajnski rep. Šolar še nima volilne pravice — a ž njim se vjame oče —

V zadnjem času pa, kakor smo že omenili, so svoje vražje delo pričeli s podvojenjo močjo. Profesor Angerer je v svojih počitnicah preletal celo

dravsko dolino ter vstanavljal „šulferajnske“ podružnice. Skoro ni več gostilne na Koroškem, tudi ne med nami (!), kjer bi ne prodajali šulferajnskih vžigalic. Da, med nami Slovenci se več prodaja šulferajnskih vžigalic, kakor pa domačih, Ciril in Metodovih! Oj ti koroški lipov les!

In glavni zastopniki, ki jih ima „šulferaju“ po vseh krajih naših dežel, so večinoma protestanti, odpadniki, vsenemci, sploh takšni, ki so zagrizeni sovražniki ne samo vsega, kar je slovansko, temveč tudi vsega kar je avstrijsko. Šulferaju je luterski in pruski agent. Proč ž njim! Njegove podpore so judeževi groši — proč ž njimi!

Na stotine in stotine naših posestnikov je letos že dobilo vabila k pristopu k nemškemu „šulferaju“. Kmetje nikdar! Svoji k svojim! Naredite vsak, kakor je naredil zaveden rodoljub, ko mu je vrbski šulferajnovc Jasser poslal „Mitgliedskarte“: „Hvaležno odklonim. Če mi revni Slovenci moremo skrbeti sami za svoje otroke, skrbite tudi vi Nemci za svoje!“

Z nemškim „šulferajnom“ torej proč!

Koroške novice.

Veseli nas, da je naša naša zadnja številka priznanja in odobravanja med narodom. Od raznih strani smo dobili pisma, katera nam izrekajo veselje, da se je postavil „Mir“ na stališče odločnega narodnega borilca. Tako nam piše neki rodoljub: „Vrlo tako, to je pravi ton za „Mir“. Enako in vztrajno pa tudi nadaljujte do zmage. Bog Vas poživi!“ Veseli nas to in zagotavljamo cenjene naše bralce, da se bomo potrudili z vsemi svojimi močmi, da bomo delo v započetih smeri nadaljevali in tudi dosegli cilj, katerega smo si postavili. Prosimo le da bi se nas tudi odzunaj izdatno podpiralo s stvarnimi in verodostojnimi poročili. Stori vsak svojo dolžnost napram „Miru“ in „Mir“ jo bo tudi storil za vsakega in za celi slovenski narod na Koroškem in drugod!

Slovenci, spominjajte se družbe sv. Cirila in Metoda! Lepa je navada med Slovenci, da se spominjajo ob vsaki priliki prepotrebne šolske družbe, ki je izrgala že sto in sto slovenskih otrok iz žrela nemčurskega in lahonskega zmaja. Družba je navezana edino le na milodare dobrotnikov, in če ji ti darovi izostanejo, mora ustaviti svoje plodonosno delo. Skrbite torej, da družbi ne bo zmanjkalo potrebne podpore. Kakor vsako leto, obračamo se tudi letos na družbenike družbe sv. Mohorja s pozivom, da naj pri sprejemu družbenih knjig polože majhen dar na oltar družbe sv. Cirila in Metoda. Deset vinarjev je vendar majhen denar, gotovo ga vsak lahko vtrpi. Če bi darovali vsi Mohorjani ob sprejemu knjig po 10 vinarjev za družbo sv. Cirila in Metoda, bi bila to že svôta, s katero bi se družbi zelo pomagalo, kajti 8400 kron je že lepa svôta. Pa ako bi se tudi le polovica Mohorjanov spomnila svoje dolžnosti napram šolski družbi, bi se dokaj nabralo za slovensko deco, ki je na milost in nemilost prepuščena najljutejšim sovražnikom Slovenstva. Naj bi torej ne bile te naše besede glas vpijočega v puščavi!

Patent si vzamite na svoje klobasarije, ve „štimce“ polomane, kajti sicer bi vam koncem konca kak vaš ljubeznivi bratec v Bismarku znal še odzvzeti to prednost, ki jo imate pred drugimi listi vaše omazane barve. Spravil se je namreč neki revček v zadnjih „štimcah“ na našega poslanca g. Grafenauerja in blede nekaj o njem, kar pa edino in gotovo pristojno le njemu ubožčeku samemu? O g. Grafenauerju imajo nasprotniki, možje namreč, ne pa morda kaka dopisniška šleva polomanih „štimc“, prepričanje, da mož govori pošteno, dostojno in stvarno, seveda pri ljudeh, katerim je prva in zadnja beseda zvižaja in kar je v sredi, sama neresnica in obrekovanje, pri takih ljudeh seveda ni pričakovati, da bi prišla poštena beseda iz njihovih opravljenih ust. In tako revče se spravi na g. Grafenauerja ter mu očita hujskanje in denunciranje? Kje je figamostvo in brutalna nesramnost? Ali ni pri vas nemško-nacionalnih brateh samih, ki ne iščete družega, nego kje bi naredili prepir, kam bi zanesli sovraštvo, koga bi pripravili ob dobro ime, koga bi denuncirali pri kaki višji oblasti, samo da bi se mu odvzela služba, in to vse le zato, ker je dotičnik Slovenec, ker ne trobi z vami v vaš nemško-nacionalni rog! Posameznih slučajev je toliko, da napolnimo ž njimi lahko cel letnik našega lista. Ali niste pred kratkim denuncirali slovenskih dijakov, učiteljev in profesorjev? No, sreča je še, da vam vaših zanikrnih klobasarij nihče ne verjame, da si vsak takoj misli: „ah, kaj, saj to pišejo „štimce“! Ali patent si pa le vzamite!

Dolgove pa znajo delati! Kdor bi si mislil, da celovski mestni očetje ne znajo barantati z denarjem, bi se pač motil, kajti v seji mestnega zastopa dne 11. t. m. se je to pač nad vse jasno pokazalo. Kakor je vsakemu znano, je prevzela koroška dežela poroštvo za onih deset milijonov, katere si hoče izposoditi mesto Celovec. Seveda je to

posojilo odvisno od državnega zbora; ker pa državni zbor vsled obstrukcije ne pride do resnega dela, tudi Celovec ne dobi milijonov. Ker pa rabijo mestni očetje denar za razne mestne potrebe, je predlagal podžupan Metnitz, da naj se najame posojilo 500.000 kron na račun desetmilijonskega posojila. Ker pa je to baje premalo, predlaga občinski svetnik Haderer, da naj se vzame rajši cel milijon, in to je tudi obveljalo. — Najbolj kunšno pri celi stvari pa je, da možakarji delajo dolg na drug dolg, posojilo na posojilo, katerega niti še nimajo in katerega tudi izlepa ne bodo dobili, ker ni pričakovati, da se razmere v državnem zboru izpremene na boljše. Na račun prvega posojila se je že napravil vodovod, zgradile so se vojašnice in desinfekcijski zavod, a denarja še ni. Sedaj se pa na denar, ki ga ni, dela zopet nov dolg. Ne bilo bi čisto nič čudnega, ako bo morda gospod Metnitz prihodnjič enkrat predlagal, da naj se vzame na račun drugega dolga (en milijon) zopet kako posojilo, dokler ne dobé milijončka, in sicer zopet 10%, to je 100.000 kron. Ker pa teh 100.000 kron ne bo tako hitro, zopet 10%, kar znese 10.000 kron in potem zopet po 10%, tako da si bo koncem konca po šestkratnem 10 odstotnem posojilu mesto Celovec lahko izposodilo celo eno kronico na račun desetih milijonov. To se pravi umno gospodariti!

Prošnja. Koncem šolskega leta 1903/4 smo nekaterim p. n. gospodom poslali v Ljubljani izišlo knjigo „Za resnico“, ki smo jo izdali in založili skupno z drugimi slovenskimi bogoslovci. Ker so stroški veliki, prosimo p. n. gospode, ki naročnine (3 K ali 4 K 50 vin.) še niso poravnali, da bi jo poslali na naslov: Ivan Lučovnik, bogoslovec v Celovcu, seminar, ali pa naj blagovolijo na isti naslov vrniti knjigo.

Akademijski slovenski bogoslovci v Celovcu.

Duhovnikom bode ta posvečena dne 28. oktobra gg. Iv. Lučovnik in Fr. Sommeregger. Prvi bode obhajal novo mašo dne 30. oktobra v Šmarjeti v Rožni dolini, pridigar g. Iv. Dragasnik, provizor v Apačah; drugi pa dne 6. novembra v Spittal-u ob Dravi, pridigar g. Ferd. Wappis, ravnatelj v Marjanišču.

„Südmarka“ in koroško učiteljstvo. Sobotne „polomane štimce“ prinašajo poročilo o delovanju „Südmarka“, to se pravi, o denarju, o Judeževih groših, ki jih je „Südmarka“ v zadnjem času razmetala med slovenski narod. Podpore sta dobila dva učitelja, prvi 50 K, drugi 100 K, posojila pa eden 200 K, drugi pa 160 K. Da bi se ti ljudje le ne zadušili s temi Judeževimi groši, kakor se je svoj čas zadušil Judež z vrvo. Sicer pa: „al' bi jih bilo škoda, al' ne...“

„Südmarka“ — posredovalka za službe. „Südmarka“ razpisuje mesto občinskega tajnika in redarja, in kar je najbolj značilno, pri obeh se zahteva znanje slovenščine kot neobhodno potrebno. Tu se vidi, da je „Südmarka“ društvo, ki se hoče zagrizti v telo slovenskega naroda ter mu potem zastropiti zadnjo kapljo krvi. Potem pa pravijo, da brani nemško posest! Seveda, čemu se pa zahteva znanje slovenščine, ako ne zato, da v slovenskem kraju postavijo par svojih podreptnikov, ki naj bi potem lovili slovenske nerazodeneže v svoje zanke! Ogibajte se „südmarkovcev“ kakor strupenega gada, da tudi vas ne zastrupe.

Jej, jej, kako se je zrepenčil neki gotovo še precej mlečnozobni dopisnik iz Hodiš v „polomanih štimcah“, češ da je ondotni župnik pokaral neko žensko zaradi njenega sinu, ki je pri-topil k „nemškemu“ pevskemu društvu. In ženica je baje hudo premišljevala, zakaj neki sinček ni več tako priden, kar poje z „Nemci“. No, no, bomo pa mi povedali, da je vsak sin slovenske matere, ki prestopi k „Nemcem“, odpadnik, izdajalec svojega rodu in materinega jezika, da taki ljudje zaničujejo ravno ono, kar bi jim moralo biti najdražje na svetu, da celo zasmehujejo svoje slovenske starše! Naj pa potem reče pošten človek, ali je tak izdajalec svojega rodu in jezika še — priden? „Še zemlja ne pije njegove krvi“, pravi pesem. Kar se pa tiče drugih budalosti, ki jih piše dopisnik, pa z lahko vestjo rečemo, da vesta g. dr. Breje in Prosekar že sama, kaj smeta in česa ne smeta, ne da bi hodila za pouk prosit ono nemčursko zgago, ki iz Hodiš pošilja svoje oslarije v „polomane štimce“.

Od nekod. Res podlega orožja se poslužujejo že ti Nemci, da potlačijo kakega ubogega slovenskega dijaka. Kolikokrat so že napadali slovenske dijake ter ugibali, kako da se ti vendar morejo predrzniti, med seboj občevati v slovenščini. Prav posebno spretnost pa imajo za denunciranje in hujskanje, kar so že čestokrat pokazali. Odlikovali pa so se, ko so se lansko leto nekateri slovenski dijaki beljaške gimnazije bili predrznili (!) priti na Brnco k slovenski predstavi, kjer so potem od nekega gospoda posebno povabljeni tudi par komadov zasvirali. Kakor na komando so se oglasili nemški listi, češ da hočejo slovenski dijaki narodnostna nasprotstva še povečati! Res imenitno, kaj si ti nem-

čurji v-e izumijo. A to jim je bilo še vse premalo. Ko so videli, da dijakom s svojimi lažmi ne morejo dosti škodovati v šoli, so pa začeli hujskati zoper nje, da je bilo kar groza. Nemci da naj jim ne dajejo hrane, instrukcij itd., sploh da je sramota za Nemca, ako jemlje slovenske inštruktorje, ko je vendar nemških dosti. In take stvari so prežvekovali še zdaj pred kratkim v „beljaški urši“ (Villacher Zeitung). Zanimivo je, kako je Nemcem polagala na srce, naj vprašajo vsakega dijaka, kakšne narodnosti da je. Če si torej ubogi dijak dovoli biti Slovenec, si že lahko misli, kaj ga čaka. Naj pa Nemci potem tudi slovenskega kmeta vprašajo, kedar jim prinese denarja, kakšne narodnosti je. Nato jih je list brzkone pozabil opozarjati. Vsiljujejo pa se nam le misli, da bi bil slovenski denar pri Nemcih vendar še malo bolj priljubljen nego Sloveec sam. List torej Nemcu, ako jemlje slovenski denar, vendar še malo lažje oprostí, a gorje mu, ako podpira kakega ubogega slovenskega dijaka. Res sramota za tak list, ki si stavi nalogo, hujskati zoper uboge dijake. A tudi ti slovenski kmet se enkrat spametuj in se drži pravila: „Svoji k svojim!“ Uči se od Nemca ter ga posnemaj!

Korošec.

Poroka. V Zagoričah se je poročil dne 10. t. m. posestnik Trupejeve hiše v Rutah, Janez Galob, z Lojziko Ojcevo iz Brnc. Občeznani in spoštovani narodni rodbini najprisrčneje častitke. Bilo srečno!

Iz Timenice. (Dve nesreči en dan.) Dne 12. t. m. je stara beračica iz šmarješke občine padla v Krko in utonila, po noči pa je pogorel skedenj in hlev v gradu Freudenberg. S težavo so rešili živino, zlasti bud bik je delal velike preglavice. Posestnik je dobro zavarovan.

Globalnica. — Občinske volitve se najbrž ne bodo še tako hitro vršile. Okrajno glavarstvo v Velikovcu je zahtevalo imenik volilcev in predno ga dobimo nazaj, bo morda še več časa prešlo. — Značilno je, kako peščica naših nemčurjev že zdaj grozi, da bode slovenske volilce natepla, opraskala, kamenjala itd. Nesramni siroveži, ali se vam že „onta“ po ričetu. Nikakor ne mislite, da boste s takimi grožnjami nas ustrašili! Bolj boste vi grozili, v tem večjem številu bomo prišli na volilno bojišče, in da bode vaš poraz še večji nego pri zadnji volitvi, to vam že lahko zdaj povemo. Le naročite si žganja in golaža, kolikor hočete, koristil vam nič ne bo! — Vprašamo vas: kaj pa bi bilo, če bi vam štrono zmedli ter volitve v Štebnu napravili? Ali ne veste, da ima vsak župan oblast, določiti kraj in čas za občinske volitve? Kneza Rosenberga pa vprašamo, če je voljan tudi zanaprej dati našim sovražnikom pooblastilo? Ako to namerava, tedaj mu svetujemo, naj osebno pride gledat, kako bodo naši nemčurji padli.

Iz Globalnice. Naš potok je zopet pokazal vso svojo silo. V ponedeljek po noči, dne 10. t. m., je vsled neprestanega deževja tako narastel, da je preplaval skoraj vso Globalnico, Malovas in Šteben. Po nekaterih hišah je vdrla voda v kleti, hleve in v stanovanja. Ljudje so morali vstati ter zagraditi deroč potok z deskami. Ta slučaj zopet kaže, kako potrebna je vravnava našega potoka.

Šmihel. Minoli petek smo pokopali starega Kočnika iz Kota. Velika udeležba pri pogrebu je pričala, da je 85letni starček vžival veliko spoštovanje in ljubezen pri ljudeh. Dan poprej zagreblji so dveletno deklico Kravtovega žagarja na Bistrici, ki se je vtopila v tamošnjem potoku.

Šmihel. „Wochenblatt“ se na vse kriplje trudi, da bi se vgnezdil tudi pri nas. V ta namen jih prihaja v najnovjšem času kar cela kopica „na ogled“. Ker je ta list nam Slovincem skrajno sovražen in blati ter psuje vse, kar je našega, zato upamo, da ga bo vsak pošten Slovenec in Šmihelčan poslal tja, odkoder je prišel.

Št. Tomaž pri Čilbregu. (Različno.) Na rožnivenko nedeljo imeli smo v Šmarjeti slovesno blagoslovljenje 3 novih zvonov, 940 kg težkih. Dan je bil lep, zato je tudi veliko ljudstva prišlo od vseh strani. Zvonove, ktere je napravil znani zvonar Peter Hilzer iz Novgamesta pri Dunaju, so darovali dobrotniki, za kar jim bode vsem lepa zahvala. — V sredo dne 12. t. m. po noči ob 1/2 11. uri je nastal velik ogenj v gradu „Freudenberg“. Razun grajskega stanovanja je vse pogorelo. Veliko škode ima posestnik g. Frick, čeravno je zavarovan za 30.000 kron.

Spodnji Dravograd. Tukajšnjo gostilno v „Narodnem domu“ bo v začetku meseca listopada vzel v najem g. Jožef Kresnik, ki je sedaj v Mariboru. Zraven gostilne bo imel baje tudi mesnico. Imenovani je bil že prej več let tukaj in je imel Gollovo gostilno v najemu.

Koroški deželni zbor.

12. seja dne 11. oktobra.

Posl. Krampl (kršč. soc.) vložil predlog, da se dovoli katoliški sirotišnici v Trgu podpora.

Posl. Weiss (kršč. soc.) utemeljuje svoj predlog, da naj se ustanovijo ustanove za nadarjene kmetovalce, da bi mogli pobajati živinozdravniški tečaj. Predlog se odkloni.

Prošnja nekega učitelja za podporo vsled povodnji nastale škode pri pohanju se odkloni.

Predlog posl. dr. Steinwenderja, da naj se pri javnih zgradbah povsod ozira v prvi vrsti na domače ponudnike, se odkazuje narodno-gospodarskemu odseku.

Osobje na deželni gospodarski šoli se določi: ravnatelj dež. živinozdravnik Martin Sparowitz in tri ženske moči.

13. seja dne 12. oktobra.

Predlog gradbenega odseka gledé kolodvorskih dovoznih cest se sprejme v tretjem branju.

Predlog posl. Wieserja zaradi dovolitve prodaje živinskih redilnih praškov se odkazuje gospodarskemu odseku.

Računski zaključek deželnega šolskega zaklada za l. 1903. se odobri. Proračunjeno je bilo 1.542.336 K potrebnih, pokritka pa 87.575 K, torej primanjkljaja 1.454.761 K. Dočim računski zaključek izkazuje 1.522.266 K 37 vin. potrebnih in 124.511 K 77 vin. pokritka, torej primanjkljaja le 1.397.754 K 60 vinarjev.

Iz Franc Strutzmanove ustanove se dovoli v gospodarske namene 17.257 K. Med temi za osuševanje sveta ob Glini 12.700 K.

Predlog gledé prepovedi izvažanja krme se odkazuje gospodarskemu odseku.

Računski zaključek deželnega zaklada za leto 1903. se odobri. Proračunjenih je bilo potrebnih 3.806.833 K, dočim jih je bilo v resnici 4.169.338 K, kar pa se popravi s pokritkom, ki je bil proračunan na 3.755.040 K, pa je v resnici znašal 4.101.441 kron. Poročevalec dr. Steinwender se pritožuje, da je zaključek tako sestavljen, da se je težko izpoznati v njem. (Gospoda v deželnem odboru imajo „pre-malo“ časa. Op. ured.)

Posl. dr. Pupovac (kršč. soc.) utemeljuje svoj predlog gledé ustanove porotniške skladnice, s čimer bi se porotnikom zagurala dnevnice po 6 K. Vsak, ki je v porotniškem zapisniku, naj bi plačal po 1 K na leto. Denar naj bi zbirali občinski uradi. — Po dolgotrajni razpravi se predlog odkloni, ne da bi se izročil odseku.

14. seja dne 15. oktobra.

Deželni predsednik baron Hein „popravlja“ nekatere stvari iz govorov posl. Pupovca in Weissa, češ, da dr. Pupovac ni prav računat, a Weiss da je dvomil o nepristranosti porotnega sodišča. (O nepristranosti bi se pač dala napisati debela knjiga. — Op. ured.)

Za izredne poplave deželnih cest se določi za l. 1905. poleg že dovoljene svote po 51.080 K še 10.800 K, torej skupaj 61.880 K.

Predlog narodno-gospodarskega odseka, da se ustanove v Velikovu in Špitalu zimske poljedelske šole, se sprejme. Posl. Grafenauer zahteva, da mora biti na velikovski šoli vsaj ena učna moč zmožna slovenskega jezika. Sicer pa se o celi stvari še ne more sklepati, ker se ne vé, ali bo dala država kak prispevek. — Deželni predsednik nato pové, da je za vsako šolo določen prispevek po 1000 K, posl. baron Aichelburg pa zagotovi posl. Grafenauerja, da se je na velikovski šoli poskrbelo za slovenščine zmožnega potovalnega učitelja.

Predlog posl. dr. Pupovca gledé ureditve zobotehniškega vprašanja se odkloni.

Društveno gibanje.

Slovensko delavsko društvo priredi v nedeljo dné 23. t. m., popoldne ob 4. uri v Cavniki gostilni, Lidmanske ulice v Celovcu, domačo zabavo s poučnim predavanjem g. Rozmana in g. Ekarja. Pri zabavi sodeluje tudi „Bisernica“. Vabimo torej vse člane in prijatelje društva, da se udeležé te zabave v čim največjem številu, posebno pa opozarjamo društvene člane, da naj privedejo s seboj znanec in prijatelj, kateri bi morda pristopili k društvu, katero je gotovo za celovško Slovenstvo največje važnosti. Koliko naših ljudi se potika po mestu, Slovenci so, pa ne vedo, da so Slovenci, kar naši nasprotniki tako dobro znajo izrabiti. Te izglubljene sinove je treba privedi v društvo, da se v njem utrdijo v narodni zavesti in ostanejo to, kar so, Slovenci. Agitirajte torej, da se pomnoži število udov in stem razširi slovenska zavest med delavskim slojem, ne pozabite pa na nedeljo popoldne. Na svidenje torej pri Cavniki!

Podporno društvo za slovenske visokošolce na Dunaju je izdalo svoje poročilo za leti 1901/2 in 1902/3. Iz poročila posnamemo, da je društvo imelo v letu 1901/2 dohodkov K 4341-67, od katerih pripada 60 K osnovni glavnici, stroškov pa v istem letu K 4581-61. V letu 1902/3 je bilo dohodkov K 5564-49, med temi 220 K osnovne glavnice, stroškov pa 5569 K. Društvo je ugodilo v prvem letu 435 prošnjam in razdelilo 4536 K

podpor, v drugem letu pa je ugodilo 426 prošnjam ter razdelilo 5227 K podpor. Po domovinstvu je dobilo podpore v prvem letu 41 Kranjcev, 23 Štajarcev, 9 Primorcev in 2 Korošca; v drugem letu pa 41 Kranjcev, 17 Štajarcev, 7 Primorcev in 3 Korošci. V petnajstih letih svojega obstanka je razdelilo društvo med uboge slovenske dijake K 42.047.42. Osnovna glavnica je narasla na K 17.232-95, imovina društva pa je znašala koncem šolskega leta 1902/3 K 19.040-64. Društvo je štelo 5 častnih udov, 59 ustanovnikov ter okrog 330 rednih in podpornih udov. Predsednik društva je g. Jakob Pukl, blagajnik pa g. dr. Klement Seshun. Darovi naj se pošiljajo blagajniku gosp. Seshunu, dvornemu in sodnemu odvetniku, Dunaj L., Singerstrasse 7., ali pa c. kr. poštno-hranilničnemu uradu (za „podporno društvo za slovenske visokošolce“, ček računa št. 835.552) na Dunaju.

Slovenstvo in Slovanstvo.

„Živela slovenska sloga“ se je razlegalo prošli petek po kranjski deželni zbornici kakor nekaj novega, doslej sploh nerazumljivega. In res: po dolgih letih se je zopet enkrat pokazalo, da je vendarle mogoče najti polje, na katerem si moreta podati slovenski stranki na Kranjskem roko. Burni prizori so se vršili ta dan v deželni zbornici. Na vrsti je bil predlog dr. Šusteršiča o korespondenčnem uradu, ki poroča skrajno pri-transko o Slovencih. Predlog se je izročil samostojnemu odseku. Nato nujno predlaga posl. dr. Krek, da naj deželni zbor izreče obžalovanje, da deželni predsednik govori večinoma le nemško v deželni zbornici in da naj deželni odbor ne sprejme nobenega vladnega dopisa v samo nemškem jeziku. Pri poimenskem glasovanju ste glasovali obe slovenski stranki za Krekov predlog. Nepopisno navdušenje je nastalo v zbornici. Klic „Živela slovenskega sloga“ je zaoril po dvorani in „Abzug Hein“, da je vse grmelo. Stem je pač rečeno, da je baron Hein dogospodaril na Kranjskem s svojo nemškutarijo; vrgla ga je slovenska sloga. Dal Bog, da bi ta sloga ne bila samo trenutna!

Šestdesetletnico svojega rojstva je praznoval v petek naš priljubljeni pesnik Simon Gregorčič. Bog naj ga živi še mnogo, mnogo let!

V Trstu se je otvoril v novo zgrajenem „Národnem domu“ hótel, na katerega opozarjamo potujoče Slovence, da ne bodo dajali zaslužka tujcem, temveč domačim ljudem. „Národní dom“ se splošno otvori, kakor čujemo, koncem meseca novembra.

Domača umetnost. Gosp. Josip Germ, akademski slikar v Pragi, Václavske nam. 10, je dal razmnožiti svoji dve sliki „Belopeško jezero“ in „Bled“, kateri se dobivate pri njem samem. Cena eni sliki je na kartonu 6 K, v jelševem okvirju s steklom 10 K, v vzorkovem okvirju 12 K, na kartonu 15 K. Poština in zaboj se računa za lastne stroške. Slovenci, ki večkrat kupujete tuje, malo ali nič vredno blago za drag denar, tu se vam nudi prilika, da si okrasite svoj dom s proizvodi domačega, slovenskega umetnika. Naj se torej tudi v tem pogledu izvršuje geslo: „Svoji k svojim!“

Velikansko nesrečo je povzročila začetkom prošlega tedna povodenj ob kranjsko-hrvatski meji. Posebno veliko je trpelo mesto Samobor na Hrvatskem, katero je bilo popolnoma poplavljenno. V Gabronci se je zrušil breg ter zasul ondotnega logarja, ženo, taščo, pet otrok in vso živino. Rešila se je samo sedemletna deklica, drugi so bili vsi mrtvi.

Gospodarske stvari.

Sadna razstava v Radovljici. Kakor nam poroča odbor sadne razstave, ostane razstava na splošno željo odprta še do konca t. m. Do tega sklepa je odbor prišel osobito zaradi tega, ker se mu naznanja obisk razstave z raznih krajev, ako bo vreme lepo. Sadje v razstavi se drži izborno, le nekaj prav zgodnih hrušk se je deloma zmedenilo in bodo te dni izločene, ko se sestavi popolni imenik razstavljenega sadja. Slavno občinstvo naj torej uporabi nastopivše lepo vreme, da si ogleda še razstavo. Na razstavi se tudi lahko naroči večje ali manjše množine lepega sadja ter izvernih domačih sadnih pijač; enako pa tudi stiskalnic, vrtnega orodja, vrtnih ograj, lesne volne itd.

Prihodnja razstava v Radovljici. Ker se je letošnja sadna razstava tako lepo izvršila, namerava se prihodnje leto prirediti v Radovljici še eno razstavo, in sicer splošno domačo obrtniško in industrijsko razstavo. Predpriprave za njo so se že pričele v velikem obsegu. Za izvršitev te lepe misli so se že zavzeli nekateri jako odlični krogi.

Za vinožrnce in gostilničarje. Kakor se nam poroča iz Istre, je letos tam doli dovolj dobre vinske kapljice kupcem na razpolago. Gotovo je, da je Istra, ona dežela, kjer je slovenski in bratski narod hrvatski pod kruto pestjo oholih Lahonov enako stiskan, kakor slovenski narod na Koroškem od Nemcev, skoraj edino navezana na vinsko kupčijo,

in želeli je le, da bi se oglasilo v Istri čim največ vinskih kupcev, da bi ubožno prebivalstvo spravilo vsaj svoj vinski pridelek v denar. Vino je dobro in cene so zmerne. Kdor bi želel natančnejših poročil, naj se blagovoli obrniti na g. Josipa Gojtana, župnika v Kaščergi pri Pazinu, ki mu bo dal zadovoljno vsa pojasnila.

Politični pregled.

V štajarskem deželnem zboru je bil predlog poslanca Roša, da naj se ustanovi v Trbovljah slovenska meščanska šola, odkazan šolskemu odseku. V prejšnjih sejah predložena predloga slovenskih poslancev, da naj se ustanovi v Sevnici slovenska meščanska šola, v Žalcu pa kmetijska, sta bila odklonjena.

V češkem deželnem zboru nadaljujejo Nemci z obstrukcijo. Čehi so podali izjavo, da so pripravljene za spravo, ako se sprejmejo njihovi pogoji, sicer pa vso odgovornost za nasledke brezdelnosti dež. zbora odločno odklanjajo. Ako pride do skrajnosti, bodo krivi Nemci.

Ogrski državni zbor je začel razpravo o začasnih trgovinskih pogodbah z Italijo.

Rusko-japonska vojska.

Kakor smo zadnjič poročali, se je na rusko-japonskem bojišču v Mandžuriji v zadnjem času dokaj izpremenilo. Dočim so se Rusi doslej vedno umikali Japoncem, je izdal ruski voj-kovodja general Kuropatkin povelje, da odslej začnejo Rusi s prodiranjem proti Japoncem. Najprej so se vršili boji med prednjimi stražami, kakor pa poročajo zadnja poročila, sta tudi že trčili glavni armadi druga ob drugo.

Dne 12. t. m. je bil boj posebno hud. Ruske čete so se držale cel dan hrabro in večkrat odbile sovražnika. Po noči in sledeči dan je dosegel boj vrhunec srditosti. Na desnem krilu so se pod noč umaknili Rusi na povelje Kuropatkinovo na glavne postojanke. Prednje čete so se umaknile po noči okrog 2. ure. Pri teh bojih sta trpela posebno dva ruska polka na desnem krilu velike izgube. Morala sta se umakniti ter pustiti svoje topništvo na bojišču. Brigadni poveljnik in polkovnik sta padla. Polka sta vnovič napadla Japonce ter si priborila nazaj topove razun 16. Po noči pa so Japonci zopet napadli ta dva polka in jima zopet vzeli že pridobljene topove.

Seveda je sedaj v Japoncem prijaznih časopisih velikanski vrišč, češ, da so Japonci dobili veliko zmago, kar pa ni tako, kakor bi res ti Rusožrci radi imeli. Dočim se je na ruskem desnem krilu umaknila ruska napadajoča armada na svoje prejšnje stališče, so na levem krilu zmagali Rusi. Seveda so bile izgube i pri Rusih i pri Japoncih velike.

Iz Tokia poročajo, seveda Japonci sami, da je v treh dneh padlo 37.000 Rusov, ne povedo pa nič, koliko je padlo Japoncev. Seveda se bo ta številka znatno znižala, ko se izve verodostojno poročilo. Sicer se pa boj še nadaljuje.

Iz Petrograda se poroča, da so Rusi pod generalom Rennenkampфом in Kaštalinskim obšli Japonce, katerim zapoveduje Kuroki, ter so jim pretrgali zvezo z ostalo japonsko vojsko.

Kakor vse kaže, se bo prava velika bitka šele sedaj razvila.

Japonci dobivajo vedno pomoči, celo izpred Port Arturja so baje odšle čete v Mandžurijo. Stem je seveda hrabrim ruskim braniteljem Port Arturja precej pomagano.

Sicer prinašajo sedaj večinoma vsa pročila z bojišča le vesti o japonskih „zmagah“, toda tem poročilom ni verjeti, kajti bitka se še nadaljuje, torej se ne more o končni zmagi še govoriti. Kakor se je doslej vsaka japonska zmaga pokazala kot bajka, tako bo tudi sčasoma prišla k nam resnična vest o sedanjih bojih. Prepričani pa smo, da bo končna zmaga gotovo na strani Rusov.

Kupujte narodni kolek!

Slovenci, spominjajte se Velikovške šole!

NAZVANILA.

Jecljanje! V Trstu se otvori tečaj za zdravljenje glasu. Jamstvo za popolno ozdravljenje. Neštevilno zahvalnih pisem, ki so po mnogih letih došla od ozdravljenih, katerim se bolezen ni povrnila. Tečaj bo trajal 2 do 3 tedne. Prijave sprejema uprava lista „Edinost“ v Trstu, ali pa Mad. A. Nagel, Sprachheilanstalt, Interlacken (Švica).

Zahtevajte

v svoj prid vselej

pristno Kathreinerjevo Kneippovo sladno kavo

samo v zavojih z varstveno znamko
župnika Kneippa in z imenom
Kathreiner ter se skrbno izogibajte
vseh manj vrednih posnemkov.

Kmetsko posestvo

v dobrem stanju, 1/4 ure od Vrbe ob Vrbskem jezeru ležeče, z vsem premakljivim blagom ali tudi brez njega, se zaradi družbinskih razmer takoj prodá. Kupna cena je 2800 gld. (5600 kron). Več pové: A. Kozianka v Doléh, p. Vrba ob Vrbskem jezeru na Koroškem.

Oddala se bo dné 31. decembra 1904

mežnarija na Gozdanjah.

Biti mora prosilec dober organist in pevec; imeti mora klavir ali harmonij. Oženjen ali rokodelec ima prednost. — Dohodki: dobrih 380 kron v gotovini ter zraven lastno hišo, skedunj s hlevom, zagrajen sadni vrt, eno njivo, drva in steljo. V najem še lahko dobi svetá od sedanjega g. župnika.

Prosilci naj se pravočasno osebno predstavijo v gozdanjskem župnijskem uradu, pošta Vrba ob jezeru.

Izvrsten okus kave dosežete s primešanjem

Vydrrove žitne kave

POSKUSITE! Vzorek dragovoljno.
Pošta 5 kg. pošiljka 4 K 50 h franco.

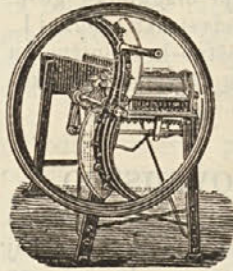
„DOMAČI PRIJATELJ“
vsem odjemalcem zastoj pošiljani mesečnik.

Vydrrova tovarna žitne kave Praga-VIII.

Tiskarna družbe sv. Mohorja
se vljudno priporoča za natiskovanje vizitnic, pis-
menih zavitek itd. po najnižjih cenah.

Slovenska gospodinja!

Zavedaj se svojega rodu
ter zahtevaj vselej in povsod ci-
korijo Cirilovo, torej slovensko,
katera je najbolja in v prid družbe
sv. Cirila in Metoda.

Kdor hoče **po ceni** kupiti
dobre kmetijske stroje,
kakor rezalnice za krmo,
mlatilnice, gepeljne s
postavljanjem in z jamstvom,
kakor tudi kolesa in ši-
valne stroje,

naj se obrne do

Tomaza Svetina zaloga strojev

Celovec, velikovška cesta šte. 22.

Vsak tržni-četrtak razpostavim na Novem
trgu nekaj strojev za razprodajo. (Nimam agentov
in morem zato stroje oddati precej ceneje.)

Vzgojišče za deklice

(Internat)

čč. šolskih sester v „Národní šoli“

družbe sv. Cirila in Metoda

v Velikovcu

se priporoča p. n. slovenskim staršem.

V hiši je štirirazredna ljudska šola;
poseben ozir se jemlje na pouk v ženskih
ročnih delih.

Šolsko leto se začne dné 15. oktobra t. l.
Plačila 16 kron mesečno.

Oglasila naj se blagovolijo poslati čč.
šolskim sestram v Velikovcu na Koroškem.

Lovske puške

vseh sestav, priznано
delo prve vrste, z naj-
boljšim strelnim učin-
kom, priporoča

Peter Wernig

c. kr. dvorni izdelovatelj orožja v Borovljah, Koroško.
Ceniki brezplačno in poštne prosto.

Zdravje je največje bogastvo!

Kapljice sv. Marka.

Te glasovite in nenadkriljive kapljice sv. Marka
se uporabljajo za notranje in zunanje bolezni.

Osobito odstranjujejo trganje in otekanje po kosteh v nogi in roki ter
ozdravijo vsak glavobol. Učinkujejo nedosegljivo in spasonosno pri že-
lodčnih boleznih, ublažujejo katar, urejujejo izmeček, odpravijo naduho,
bolečine in krče, pospešujejo in zboljšujejo prebavo, čistijo kri in čreva.
Preženó velike in male gliste ter vse od glist izhajajoče bolezni. Delujejo
Izbornó proti hripavosti in prehlajenju. Lečijo vse bolezni na jetrih in slezih ter koliko in ščipanje v že-
iodcu. Odpravijo vsako mrzlico in vse iz nje izhajajoče bolezni. Te kapljice so najboljšé sredstvo proti bolezni
na maternici in madronu ter ne bi smele radi tega manjkati v nobeni meščanski in kmečki hiši. Dobivajo se samo:
Mestna lekarna, Zagreb, zato naj se naročujejo točno pod naslovom:

Mestna lekarna, Zagreb, Markov trg šte. 73, poleg cerkve sv. Marka.

Denar se pošilja naprej ali pa povzame. Manj kot ena dvanajstotina se ne pošilja. — **Cena je nasled-**
nja in sicer franco dostavljena na vsako pošto:

**1 ducat (12 steklenic) 4 K, 2 ducata (24 steklenic) 8 K, 3 ducate (36 steklenic) 11 K,
4 ducate (48 steklenic) 14-60 K, 5 ducate (60 steklenic) 17 K.**

Imam na tisoče priznanih pisem, da jih ni mogoče tu tiskati, zato navajam samo imena nekaterih gg., ki
so s posebnim vspehom rabili kapljice sv. Marka ter popolnoma ozdravili. Ivan Baratinčič, učitelj; Janko Kisur,
kr. nadlogar; Stepan Borčić, župnik; Ilija Mamić, opankar; Zofija Vukelić, šivilja; Josip Seljanić, seljak itd.

Ustanovljena 1. 1360.

Mestna lekarna, Zagreb,

Markov trg št. 73, poleg cerkve sv. Marka.

Zdravje je največje bogastvo!

„Hôtel Balkan“ — Trst

Piazza della Caserma (Národní dom)

3 minute od južnega kolodvora in poleg pošte s 60 moderno opremljenimi sobami.

Restavracija — Dunajska kuhinja — Kavarna

za goste hôtela posebna restavracija v I. nadstropju.

Električna razsvetljava.

Dvigalo.

Shajališče tujcev.

Kopališče.

Zahtevajte pri nakupu

Schicht-ovo štedilno milo z znamko „jelen“.

Ono je **zajamčeno čisto** in brez vsake škodljive primesi. Pere izvrstno.
Kdor hoče dobiti zares **zajamčeno pristno**, perilu neškodljivo milo, naj pazi
dobro, da bo imel vsak komad ime „SCHICHT“ in varstveno znamko „JELEN“. **Dobiva se povsod!**

Varstvena znamka.

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu

Akcijski kapital K 1.000.000.

Kupuje in prodaja

vse vrste rent, zastavnih pisem, prioritet, komunal-
nih obligacij, srečk, delnic, valut, novcev in deviz.

Promese Izdaja k vsakemu žrebanju.

Kolodvorska cesta št. 27.

Zamenjava in eskomptuje

izžrebane vrednostne papirje in vnovčuje zapadle kupone.

Daje predujme na vrednostne papirje. — Zavaruje srečke
proti kurzni izgubi.

Vinkuluje in devinkuluje vojaške ženitninske kavolije.

Eskompt in inkaso menic. — Borzna naročila.

Centrala v Ljubljani. — Podružnica v Spljetu.

Denarne vloge sprejema

v tekočem računu ali na vložne knjižice proti ugod-
nim obrestim. Vložni denar obrestuje od dné vloge
do dné vzdiga.

Promet s čeki in nakaznicami.